

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ มีความสามารถที่จะปรับตัวให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะมาถึง การจัดการศึกษาในแนวทางที่เหมาะสมกับสภาพความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมของประเทศจะสามารถสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่สังคมไทย ทั้งยังสร้างความสมดุลและความกลมกลืนของการพัฒนาด้านต่าง ๆ ได้ การจัดการศึกษาที่ดีและมีคุณภาพต้องสามารถสร้างคุณลักษณะการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจิตใจที่รักการแสวงหาความรู้ได้ตลอดชีวิต เพราะสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาทำให้คนต้องมีการปรับตัวและศึกษาหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ การเรียนรู้จากสถาบันการศึกษาเป็นเพียงวิธีการหนึ่ง แต่โอกาสไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคนและไม่อาจศึกษาหาความรู้ได้ครบทั้งหมดในห้องเรียน การไขว่คว้าหาความรู้ด้วยตนเองจึงเป็นทางออกที่ดีทางหนึ่ง เพราะเมื่อใดก็ตามที่ผู้เรียนมีใจรักที่จะเรียน รู้จักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีความปรารถนาที่จะรู้และคิดหาเหตุผลได้แข็งและขึ้นาตนเองได้ สิ่งเหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นสำคัญ

การศึกษาเป็นกระบวนการที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยให้เป็นไปตามแนวทางที่พึงประสงค์ เหมาะแก่กาลเวลาและบริบทของสังคมไทย พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542, หน้า 12-16) จึงกำหนดแนวทางในการปฏิรูปการศึกษา โดยให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นหลัก ทั้งนี้เพื่อรองรับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี ให้ความสำคัญสูงสุดกับกระบวนการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง รู้จักแสวงหาความรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต จุดมุ่งหมายที่สำคัญของกระทรวงศึกษาธิการในการปฏิรูปการศึกษา คือ สร้างบุคคลแห่งการเรียนรู้ องค์การแห่งการเรียนรู้ และสังคมแห่งการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น ดังที่วิชัย วงษ์ใหญ่ (2542, หน้า 1-2) อธิบายไว้ว่า กระบวนทัศน์ (Paradigm) ของการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนเป็นแนวความคิดในการจัดการศึกษาแนวใหม่ เพื่อเสริมสร้างพลังความสามารถที่มีอยู่ในตัวของผู้เรียนให้เจริญตามศักยภาพ และนำพลังของศักยภาพนี้มาพัฒนาตน ชุมชนและสังคมได้เหมาะสมกับความสามารถของตน ศักยภาพจะได้รับการกระตุ้นและพัฒนาโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authenticity Learning) การประเมินผลตามสภาพจริงรวมทั้งบทบาทของผู้สอนที่เป็นผู้เอื้ออำนวย กระตุ้นการเรียนรู้ (Facilitator) เป็นนักจัดการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสนใจ

ตามความถนัดและความต้องการ เป็นการเสริมสร้างศักยภาพของแต่ละบุคคลให้เจริญถึงขีดสุด ผู้เรียนคิดเป็น พึ่งตนเองได้ และรู้วิธีการแก้ปัญหา ซึ่งจะเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีพลังนำไปสู่เป้าหมายของการจัดการศึกษาให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข สามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างมีคุณภาพในศตวรรษที่ 21 แต่ในปัจจุบันการเรียนการสอนให้ความสำคัญกับครูมากกว่า สอดคล้องกับสัทกรินทร์ สุวรรณโรจน์ (2542, หน้า 18-25) ที่อธิบายไว้ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนถูกกำหนดขึ้นโดยครูผู้สอน นั่นคือ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นครูมากกว่าผู้เรียน การประเมินผลเน้นความรู้ที่ครูบอก ผู้เรียนต้องเรียนตามตำรา เรียนตามคำสั่งของครู ตารางการเรียนก็ถูกกำหนดโดยครูผู้สอน ผู้เรียนไม่มีสิทธิเลือกที่จะเรียนรู้เอง การเรียนการสอนมุ่งเน้นการท่องจำเพื่อสอบมากกว่า การเน้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ เพื่อการแก้ปัญหาและการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งยังไม่สามารถปลูกฝังการรักที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต อันเป็นคุณสมบัติที่สำคัญมากในยุคข้อมูลข่าวสารและสังคมแห่งการเรียนรู้ นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของศิลปวิทยาการแขนงต่าง ๆ และการเพิ่มขึ้นของนวัตกรรมทางการศึกษา เช่น การมีศูนย์บริการทางวิชาการ ห้องเรียนแบบเปิด การเรียนแบบไม่แบ่งชั้น ล้วนแต่ให้ผู้เรียนต้องรับผิดชอบและแสวงหาความรู้ด้วยตนเองทั้งสิ้น สอดคล้องกับพลสันต์ ศรีโพธิ์ทอง (2542, หน้า 10-17) ที่กล่าวไว้ว่า เนื่องจากการเรียนการสอนในโรงเรียนไม่ได้ปลูกฝังให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ประโยชน์จากนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาได้อย่างเต็มที่

โนลว์ส (Knowles, 1975, p. 151-153) อธิบายว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็น การเรียนรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เมื่อบุคคลมีแรงจูงใจภายในการเรียนจะสามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง เป็นผู้กระตือรือร้น สนใจ หุ่่มเท ขยัน และเพียรพยายามในการเรียน ความสำคัญเรื่องแรงจูงใจในการเรียนของเด็กเป็นสิ่งที่ยอมรับโดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นความต้องการจะเรียน สนใจในวิชาที่เรียนเองหรือต้องการมีความรู้ความสามารถในเรื่องนั้น การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสำคัญมาก คนที่เรียนรู้ด้วยการริเริ่มของตนเองจะเรียนได้มากกว่าและดีกว่าคนที่ เป็นเพียงผู้รับหรือรอให้ครูถ่ายทอด วิชาความรู้ให้เท่านั้น คนที่เรียนรู้ด้วยตนเองจะเรียนอย่างตั้งใจและมีแรงจูงใจในการเรียน สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ดีกว่า และการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสอดคล้องกับพัฒนาการทางจิตวิทยาและกระบวนการทางธรรมชาติจากเมื่อตอนเล็กเป็นธรรมชาติที่จะต้องพึ่งพาผู้อื่น ต้องการผู้ปกป้องเลี้ยงดูและตัดสินใจแทนให้ เมื่อเติบโตมีพัฒนาการขึ้นก็ค่อย ๆ พัฒนาตนไปสู่ความเป็นอิสระไม่ต้องพึ่งพาผู้ปกครอง ครู และผู้อื่น การพัฒนาเป็นไปในสภาพที่เพิ่มความเป็นตัวของตัวเอง และชี้นำตนเองได้มากขึ้น

นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่าน จึงสนใจที่จะแสวงหาแนวทางเพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning) ให้แก่ผู้เรียน เช่น นรินทร์ บุญชู (2532, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า มีค่าเฉลี่ยของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับสูง เพียงสององค์ประกอบ คือ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้และความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง และ สุกมาศ ทองใส (2535, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียน นอกระบบโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนนอกระบบโรงเรียน ประเภทอาชีวศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 6 ด้าน คือ ด้านโน้มน้าของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านความรักในการเรียน ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตน ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ด้านการมองอนาคตในแง่ดี และด้านความคิดสร้างสรรค์ นักการศึกษาจึงสนใจที่จะจัดการศึกษา เพื่อมุ่งสร้างเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเองเพราะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มีความรู้มากขึ้น อีกทั้งสามารถแสวงหาความรู้ ที่มีอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงเป็นวิธีการอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

โปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองจะทำให้นักเรียนเกิดการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถที่จะกระทำการต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ซึ่งจะสามารถพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะใช้โปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเอง สร้างคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีแนวทางในการปรับปรุงตนเองให้มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายและส่งเสริมให้นักเรียนเป็นคนที่แสวงหาความรู้ด้วยการนำตนเองตลอดไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้โปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม
3. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม
4. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
5. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
6. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนและครูแนะแนวนำวิธีการจัดโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเอง ไปส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและนำโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองไปใช้ในการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนให้นักเรียนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เพื่อประโยชน์ส่วนบุคคลและประเทศชาติต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี ที่มีคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับน้อย คือ มีคะแนนระหว่าง 58-135 คะแนน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง 2 จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ที่มีคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับน้อย คือ มีคะแนนระหว่าง 58-135 คะแนน จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คนและกลุ่มควบคุม 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา คือ

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 วิธีการเสริมสร้างคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง แบ่งเป็น

2 วิธี ได้แก่

3.1.1.1 วิธีการใช้โปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเอง

3.1.1.2 วิธีปกติ

3.1.2 ระยะเวลาในการทดลอง

3.1.2.1 ระยะเวลาการทดลอง

3.1.2.2 ระยะเวลาหลังการทดลอง

3.1.2.3 ระยะติดตามผล

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Characteristic)

หมายถึง ลักษณะการศึกษาด้วยตนเอง เริ่มจากความตั้งใจในการศึกษา มีจุดมุ่งหมาย มีการวางแผน มีทักษะในการเรียนรู้ ตลอดจนมีการวัดและการประเมินผลตนเอง การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง แบ่งเป็น 8 องค์ประกอบ กุลกลีเอลมีโน (Guglielmino, 1977) ดังนี้

1.1 การเปิดใจรับโอกาสที่จะเรียน (Openness Learning Opportunities) หมายถึง ความสนใจในการเรียนรู้ ความพึงพอใจกับความคิดริเริ่มของบุคคล ความรักในการเรียนรู้และคาดหวังจะเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง แหล่งความรู้มีความดึงดูดใจ มีความอดทนต่อการค้นคว้าหาคำตอบ ยอมรับคำวิจารณ์และนำมาใช้ประโยชน์ได้ การนำความรู้ด้านสติปัญญามาใช้ได้ การมีความรู้สึกในด้านการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง

1.2 รับรู้ว่าคุณเองเป็นผู้เรียนที่ดีได้ (Self Concept as an Effective Learner) หมายถึง ความมั่นใจในการเรียนรู้ของตนเอง ความสามารถจัดเวลาในการเรียนรู้ การมีระเบียบวินัยต่อตนเอง การมีความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ สามารถค้นหาแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ การมีทักษะแห่งความอยากรู้อยากเห็น

1.3 ความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ (Initiative and Independence in Learning) หมายถึง ความสามารถที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองได้ สามารถติดตามปัญหาที่ยาก ๆ ได้ ปรารถนาที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ พึงพอใจกับทักษะการอ่านทำความเข้าใจ มีความรู้เกี่ยวกับแหล่งวิทยาการต่าง ๆ มีความสามารถในการวางแผน และเริ่มต้นโครงการใหม่ ๆ ได้

1.4 ความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง (Informed Acceptance of Responsibility for One's Own Learning) หมายถึง การมีทัศนคติต่อตนเองในด้านสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางหรือสูง การมีความเชื่อมั่นต่อหน้าที่ในการสำรวจตรวจสอบเกี่ยวกับการศึกษา ความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง และความสามารถในการตัดสินใจกำหนดทิศทางการเรียนของตนเองได้

1.5 ความรักที่จะเรียน (Love of Learning) หมายถึง ความชื่นชมต่อบุคคลที่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ ความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการเรียนรู้ ความสนุกสนานในการค้นคว้าหาความจริง

1.6 ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) หมายถึง ความคิดที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดี สามารถหาแนวทางในการเรียนสิ่งใหม่ ๆ ได้หลายทาง

1.7 มองอนาคตในแง่ดี (Positive Orientation to Future) หมายถึง ความเข้าใจในตนเองว่าเป็นผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต คิดถึงเรื่องในอนาคต มองปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทาย ไม่ใช่สัญญาณให้หยุดทำ

1.8 ทักษะที่จำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา (Ability to Use Basic Study Skills and Problem-Solving Skills) หมายถึง ความสนใจในการใช้ทักษะพื้นฐานในการศึกษา ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการพูด และทักษะจำ และการมีทักษะในการแก้ปัญหา

2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การตัดสินใจพิจารณาของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตน ในการที่จะดำเนินงานบางอย่างให้สำเร็จด้วยระดับความสามารถเฉพาะที่แตกต่างกัน

3. วิธีปฏิบัติ หมายถึง วิธีการเรียนการสอนตามปกติหรือ โปรแกรมแนะแนวที่พัฒนาพฤติกรรมตามปกติ

4. โปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง กระบวนการจัดการอบรมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยประยุกต์ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองซึ่งมีอยู่ 4 แนวทาง คือ ความสำเร็จจากการกระทำด้วยตนเอง การเห็นประสบการณ์ของผู้อื่นประสบความสำเร็จ การชักจูงด้วยคำพูด และสภาวะทางกายและอารมณ์

4.1 ความสำเร็จจากการกระทำด้วยตนเอง (Performance Accomplishment) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลมากที่สุด เนื่องจากความสำเร็จจากการกระทำนั้นเป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ โดยตรง การที่บุคคลทำงานแล้วประสบความสำเร็จซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้งจะทำให้บุคคลมีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองเพิ่มมากขึ้น

4.2 การเห็นประสบการณ์ที่ผู้อื่นที่ประสบความสำเร็จ (Vicarious Experience)

การที่เห็นบุคคลอื่นคล้ายคลึงกับตนประสบความสำเร็จก็สามารถเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนได้ คือ บุคคลจะเห็นว่าตนก็มีความสามารถที่จะทำกิจกรรมในทำนองเดียวกันได้สำเร็จ เช่นเดียวกัน

4.3 การชักจูงด้วยคำพูด (Verbal Persuasion) การพูดชักจูงเป็นวิธีการที่จะทำให้

บุคคลเชื่อว่า เขามีความสามารถที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จได้ การพูดชักจูงที่จะได้ผลมากขึ้น จะต้องเป็นเรื่องที่เป็นไปได้

4.4 การกระตุ้นให้เกิดความตื่นตัวทางอารมณ์ (Physiological and Affective State)

สภาวะทางกายและอารมณ์ เป็นการใช้สภาวะทางร่างกายและอารมณ์ เพื่อตัดสินความสามารถของบุคคล เมื่อบุคคลมีอาการตื่นเต้นมากเกินไป จะทำให้ทำกิจกรรมได้ไม่ดี แต่บุคคลสามารถที่จะทำกิจกรรมได้สำเร็จเมื่อสภาวะทางกายและอารมณ์ตื่นตัวในระดับที่เหมาะสม

5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547

โรงเรียนชลราษฎรอำรุง 2 จังหวัดชลบุรี